

HET
SPAARGELD
VAN
AD VAN
ITTERSUM

‘Kijk!’ zegt mijn moeder. ‘Ik heb een nieuwe broek voor je gekocht. Leuk hè?’
Ik kijk. Ze houdt een rode broek omhoog.
Een RODE!
Wat zal ik zeggen?
Ik houd niet van nieuwe kleren. En zeker niet van rode broeken.
‘Eh’... zeg ik.
‘Eh... dit is toch wel een grapje?’ vraag ik.

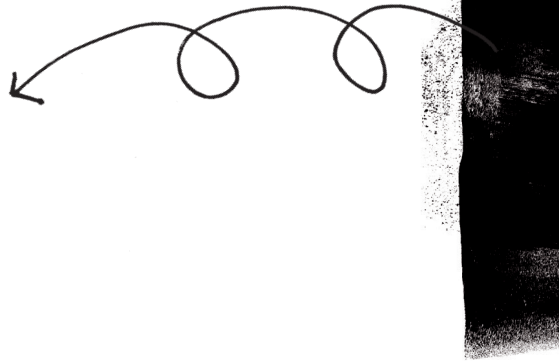
Maar eigenlijk kijkt ze wel heel serieus, dus ik ben bang dat ze echt denkt dat het wat voor mij is, een rode broek.

‘Was ie erg duur?’ vraag ik. ‘En kun je ’m nog ruilen?’

‘Het was een koopje’, zegt mijn moeder. ‘Vind je ’m niet mooi?’

Nu moet ik streng zijn.

‘Nee’, zeg ik,
‘het spijt me,
maar die trek ik niet aan.’

In gedachten zie ik Elvis over de grond rollen van het lachen. Elvis heeft zelf altijd sportkleden aan in knalkleuren, en ik zeg daar altijd wat van. Toen ik nog bij hem om de hoek woonde, in Burgerdam, had hij zelfs een paars trainingspak. Hij móet wel kleurenblind zijn.

Dus ik ga nu niet in een rode broek lopen.

Dan lacht hij me heel hard uit. Wat is er mis met mijn oude blauwe spijkerbroek? Trouwens, hallo, ik woon in IJsselbroek. Hier moet je dat ook niet willen, in een rode broek naar school gaan.

Dus. Nee. :)

Mijn moeder zucht.

Ze kijkt nog eens naar de broek.

'Hij is zo leuk! Maar ik had het eigenlijk wel kunnen weten', zegt ze.

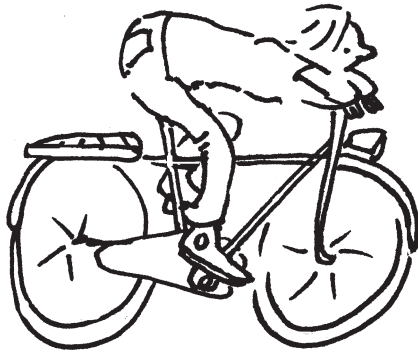
'En als ik 'm zwart verf?'

'Dat mag', zeg ik.

Een zwarte broek is wel oké.

'Ik ga voetballen', zeg ik. 'Doei!'

Ik fiets naar Ons Honk. Dat is een gebouw midden in het dorp, dat voor van alles gebruikt wordt. Soms is het een kerk, soms een feestzaal. Je kunt er gymmen en 'De Voetbal' heeft er kleedkamers. Eén keer per jaar is er de kerstmusical, en de talentenjacht voor de Oranjevereniging. Er is ook nog een peuterspeelzaal.

Best handig, om alles in één gebouw te doen.

En wij voetballen er: Wij, dat betekent Hans, Eva, Jorrit, en altijd nog wel een paar kinderen van school.

Maar vandaag zie ik niemand.

Wat raar! Er is altijd wel iemand op het voetbalveldje.

Ik loop een rondje om het gebouw.

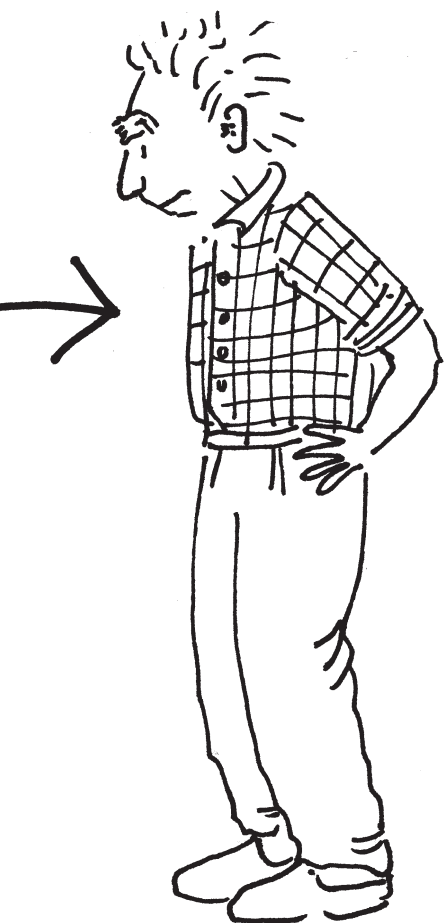
Aan de kant van de peuterspeelzaal zie ik een politieauto.

Huh? En daar zijn Hans en Eva.
Ze staan met een politieagent te praten. Er staan nog meer mensen bij. Engelbert, die ons op school altijd met de musicals helpt. Hij lijkt een beetje op Einstein. Einstein, de natuurkundige, die heel intelligent was, maar er heel woest uitzag. Een hoofd met ontploft wit haar.

Onze IJsselbroekse variant op Einstein zegt nu: 'Het is verschrikkelijk!'
Eva zegt: 'En heeft niemand wat gezien?'
'Wat gezien?' vraag ik. 'Wat is er gebeurd?'

'Ad van Ittersum heeft een klap op zijn kop gehad met een klomp', zegt Hans. 'Van een inbreker! En ze hebben zijn hele huis overhoop gehaald! En al zijn spaargeld gestolen!' Oei. Dat is erg.

'Ja', zegt Engelbert, 'daar schrok ik ook van. Dat ie spaargeld had.'

'Maar nu niet meer', zegt Hans.

De politie is onderzoek aan het doen. En Ad heeft een hersenschudding.

‘Maar waarom zijn ze hier? Ad van Ittersum woont toch een heel stuk verderop?’ vraag ik.

‘Ze hebben ook geprobeerd hier in te breken’, zegt Eva. ‘In Ons Honk.’

‘Waaat? Wat kan je hier nou stelen? Zeker het zaad voor het nieuwe voetbalveld?’ zeg ik.

Ik had het vorige week zien liggen. Enorme zakken, opgestapeld in de hal. Belsport 7 stond erop. Dat vond ik nog zo’n gekke naam.

'Ha!' zegt Jorrit. 'En dan zetten ze in de krant: HET GESTOLEN VOETBALVELD!'

De agenten vragen of iemand van ons iets gezien heeft.

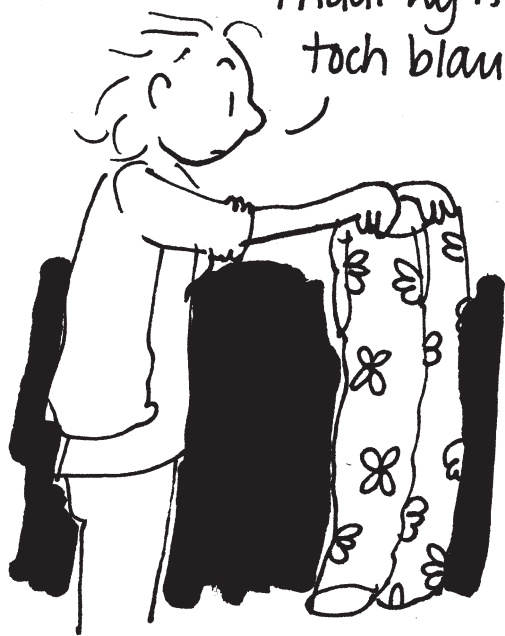
'Duhuh!' roept Eva stoer: 'Natuurlijk niet! Inbrekers wachten toch tot er niemand kijkt?'

Een agent kijkt Eva een beetje bozig aan. Eva doet een stapje achteruit.

'Kom', zeg ik. 'We gaan voetballen.'

mijn moeder heeft nog
een koopje:

maar hij is
toch blauw?

ontleden
&
een
GOED
idee

